

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 127.487 van 28 januari 2004
in de zaak A. 100.825/VII-28.849**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat K. HINNEKENS,
 kantoor houdende te 8500 KORTRIJK,
 Louis Pasteurlaan 24

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Albanese nationaliteit, op 21 februari 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 februari 2001 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 8 september 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht per aangetekend schrijven verzonden op 12 februari 2001;

Gelet op de beschikking van 27 maart 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 7 november 2003 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2004;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. LANDUYT, die, loco advocaat K. HINNEKENS, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur E. VISSERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 31 augustus 2000 en verklaarde zich op 1 september 2000 vluchteling.

1.2. Op 8 september 2000 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 9 februari 2001 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing letterlijk als volgt:

"Betrokkene werd verhoord op 26 oktober 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Albanese taal machtig is.

Betrokkene beweert de Albanese nationaliteit te bezitten. Betrokkenes echtgenoot zou sympathisant en haar schoonbroer Ndriqim actief lid van de "Democratische Partij" geweest zijn. Op 14 mei 2000 zou een partijvergadering onder leiding van Sali Berisha te Vlorë plaatsgevonden hebben. Betrokkenes echtgenoot, haar schoonbroer Ndriqim en een aantal vrienden zouden samen naar Vlorë gereden zijn. Bij hun vertrek uit Shkodër zouden ze door een groep van acht personen, waaronder Selim Dyli, de plaatselijke voorzitter van de "Socialistisch Partij", tegengehouden zijn. Er zou een gevecht ontstaan zijn en zowel Ndriqim als Selim Dyli zouden gewond zijn. Betrokkenes echtgenoot zou nog dezelfde dag met zijn broer Ermir naar een tante in Kullaj gevlucht zijn. Over betrokkenes schoonbroer zou ze sinds die dag niets meer vernomen hebben. Op 17 mei 2000 zou de politie naar betrokkenes woning gekomen zijn, op zoek naar haar echtgenoot. De volgende drie maanden zou ze geen bezoek van de politie meer gehad hebben. Toen ze voldoende financiële middelen hadden, zou betrokkene met haar echtgenoot, C. Gani, haar schoonbroer Ermir en haar twee minderjarige kinderen Albanië hebben verlaten, richting België. Ze vroeg er op 1 september 2000 asiel. Betrokkene is in het bezit van een Albanees paspoort, uitgereikt te Shkodër op 21 augustus 2000.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat betrokkenes relaas op enkele fundamentele punten afwijkt van de verklaringen afgelegd door haar echtgenoot, C. Gani, waardoor de geloofwaardigheid ervan wordt aangetast. Zo verklaarde betrokkene dat haar echtgenoot op 14 mei 2000 onmiddellijk naar zijn tante zou gegaan zijn en dat de politie hem slechts éénmaal thuis is komen zoeken op 17 mei 2000 (verhoor CG, p. 3, 5). Betrokkenes echtgenoot daarentegen verklaarde pas drie dagen na het gevecht,

op 17 mei 2000, naar aanleiding van een politiecontrole thuis, naar zijn tante gevlucht te zijn. Van zijn moeder zou hij er vernomen hebben dat de politie hem nadien nog drie of vier maal thuis zou gezocht hebben (verhoor CG, p. 5- 7).

Verder verklaarde betrokkene pas na drie maanden Albanië te hebben verlaten omdat ze dan voldoende financiële middelen hadden (verhoor CG, p. 5). Haar echtgenoot echter beweerde Albanië na drie maanden te hebben verlaten wegens het dreigend gevaar bij zijn tante (verhoor CG, man p. 6).

Wat er ook van zij, betrokkene steunt haar asielaanvraag op de door haar echtgenoot, C. Gani, aangehaalde motieven. Daar in hoofde van deze laatste een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen werd, kan ten aanzien van betrokkene evenmin gesteld worden dat zij haar land van herkomst verlaten heeft uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is en kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 8 september 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

Dit is de bestreden beslissing;

2. Overwegende dat de verzoekende partij in het verzoekschrift stelt dat "zij opteert voor een kamer met drie Raadsheren"; dat zij nochtans zonder enig voorbehoud te formuleren is verschenen voor een kamer samengesteld uit één staatsraad overeenkomstig artikel 90, § 1, tweede lid, 1/ van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat zij bijgevolg geacht wordt afstand te doen van haar verzoek, dat overigens niet werd gemotiveerd;

3.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een eerste middel de schending inroept van artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet); dat zij stelt dat een tolk Albanees-Frans werd aangewend bij het verhoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, daar waar het behoorde een tolk Albanees-Nederlands aan te wenden, nu het een Nederlandstalige procedure betreft; dat zij in dit opzicht eveneens stelt dat "zo men per impossibile artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet zo zou interpreteren dat dit artikel niet zou inhouden dat het verhoor niet dient vertaald te worden door een vertaler in de taal van de onderzoeker, dit een schending van het gelijkheidsbeginsel uitmaakt en er dienaangaande een prejudiciële vraag aan het Arbitragehof dient gesteld te worden, te meer de kwestie de openbare orde raakt";

Overwegende dat uit de gegevens van het dossier niet blijkt dat de tolk, naast het Albanees, enkel de Franse taal machtig was, noch dat door de tussenkomst van die tolk de asielpcedure in een andere taal dan het Nederlands werd gevoerd, noch dat de ondervragende ambtenaar niet zou hebben verstaan wat de verzoekende partij heeft verklaard; dat de verzoekende partij wel beweert, maar niet bewijst dat de tolk tijdens het verhoor haar verklaringen van het Albanees naar het Frans heeft vertaald; dat de verhoorverslagen in het Nederlands zijn opgesteld; dat de verzoekende partij noch beweert, noch aantoont dat de ondervragende ambtenaar haar verklaringen niet of verkeerd zou hebben begrepen; dat, nu de beweerde schending van het gelijkheidsbeginsel te dezen niet voortvloeit uit een wettelijke bepaling noch uit een interpretatie daarvan, er geen aanleiding bestaat om een prejudiciële vraag te stellen aan het Arbitragehof, vermits de vraag geen betrekking heeft op een rechtsregel op grond van dewelke het geschil moet worden opgelost; dat het eerste middel niet gegrond is;

3.2. Overwegende dat de verzoekende partij in een tweede middel de schending inroept van de artikelen 39, § 1, 17, § 1, 57 en 58 van de “taalwet”; dat de verzoekende partij het waarschijnlijk heeft over de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken;

Overwegende dat het taalgebruik in het kader van een asielpcedure wordt geregeld door artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet en niet door de voornoemde gecoördineerde wetten; dat het middel niet gegrond is;

3.3. Overwegende dat in een derde middel wordt aangevoerd dat artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt; dat de verzoekende partij voorstelt daarover een prejudiciële vraag te stellen aan het Arbitragehof;

Overwegende dat dit aspect reeds aan bod kwam bij de bespreking en de weerlegging van het eerste middel;

3.4 Overwegende dat in een vierde middel wordt voorgehouden dat de in het tweede middel opgesomde bepalingen van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schenden, en dat ook daarover een prejudiciële vraag moet worden gesteld aan het Arbitragehof;

Overwegende dat hierboven reeds werd gesteld dat deze bepalingen in casu niet van toepassing zijn; dat het middel niet tot nietigverklaring kan leiden;

3.5. Overwegende dat in een vijfde middel “het motiveringsvereiste” wordt geschonden geacht, dat ook dit middel wordt geput uit het feit dat de tolk, optredend in een Nederlandstalige procedure voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de

staatlozen, de verklaringen van de verzoekende partij van het Albanees naar het Frans zou hebben vertaald;

Overwegende dat hierboven reeds werd aangetoond dat dit element door geen bewijskrachtige gegevens wordt gestaafd; dat het middel niet gegrond is;

3.6. Overwegende dat in een zesde middel opnieuw de schending wordt aangevoerd van “het motiveringsvereiste”, zoals dit voortvloeit uit, onder meer, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat in een eerste onderdeel wordt gesteld dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte de verklaringen die de verzoekende partij en haar echtgenoot hebben afgelegd in de diverse stadia van de procedure met elkaar heeft vergeleken, omdat krachtens artikel 63/3 van de Vreemdelingenwet de beroepsprocedure bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inhoudt dat de zaak opnieuw en individueel wordt behandeld; dat in een tweede onderdeel wordt beweerd dat de vastgestelde tegenstrijdigheden niet van die aard zijn de geloofwaardigheid van de verklaringen van de verzoekende partij te ondermijnen, dat de vastgestelde tegenstrijdigheden er geen zijn en te wijten zijn aan het feit dat het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken te kort en te oppervlakkig was en aan taalmoeilijkheden; dat zij een groot aantal tegenstrijdigheden tracht te verklaren;

Overwegende dat artikel 63/3 van de Vreemdelingenwet niet verbiedt dat de commissaris-generaal, bij de beoordeling van de zaak, rekening houdt met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit de verklaringen die de asielzoeker heeft afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken, de inhoud van die verklaring vergelijkt met deze welke op het commissariaat-generaal werd afgelegd, eventuele tegenstrijdigheden tussen die verklaringen vaststelt en daaruit de nodige gevolgtrekkingen afleidt;

Overwegende dat de formele motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kende, aangezien ze deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt; dat de verzoekende partij dan ook geen belang heeft bij het inroepen van een mogelijke schending van de formele motiveringsplicht; dat de toetsing van de formele motivering in beginsel niet de beoordeling van de inhoud van de motieven met zich brengt;

Overwegende dat de verzoekende partij, wat de materiële motiveringsplicht betreft, er niet in slaagt aan te tonen dat de feitelijke vaststellingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en de gevolgtrekkingen die deze daaruit afleidt, kennelijk onredelijk zouden zijn; dat een verder onderzoek van het

middel de Raad van State zou verplichten kennis te nemen van de feitelijke toedracht van de zaak, en deze in feite te beoordelen, wat zaak is van de tot beslissen bevoegde overheid; dat de Raad van State, wanneer hij een administratieve beslissing aan de wet toetst, niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen; dat hij enkel onderzoekt of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn; dat in het kader van een marginale toetsing de aangeklaagde onwettigheid slechts dan wordt gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is; dat zij wel beweert maar niet bewijst dat er vertaalmoeilijkheden zouden zijn geweest; dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de verklaringen van de verzoekende partij een niet onbelangrijk aantal tegenstrijdigheden en onnauwkeurigheden heeft vastgesteld; dat deze opgesomd worden in de bestreden beslissing; dat de verzoekende partij er niet in slaagt aan te tonen dat die vaststellingen feitelijk onjuist zijn noch dat de gevolgtrekkingen die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen daaruit afleidt kennelijk onredelijk zijn; dat het te dezen niet kennelijk onredelijk is dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uit een warrig, weinig precies, soms incoherent en zelfs tegenstrijdig asielrelaas afgeleid heeft dat de asielaanvraag kennelijk ongegrond was;

Overwegende dat het middel niet gegrond is;

3.7 Overwegende dat in het zevende middel de schending wordt ingeroepen van de artikelen 63 en 63/3 van de Vreemdelingenwet doordat de door de verzoekende partij afgelegde verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal met elkaar werden vergeleken, terwijl het dringend beroep een administratief beroep is en de zaak volledig opnieuw en individueel diende te worden behandeld;

Overwegende dat hierboven reeds werd gesteld dat deze wetsbepaling niet verbiedt dat de commissaris-generaal, bij de beoordeling van de zaak, rekening houdt met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit de verklaringen die de asielzoeker heeft afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken, de inhoud van die verklaring vergelijkt met deze welke op het commissariaat-generaal werd afgelegd, eventuele tegenstrijdigheden tussen die verklaringen vaststelt en daaruit de nodige gevolgtrekkingen afleidt; dat het middel niet gegrond is;

3.8. Overwegende dat in een achtste middel de schending wordt aangevoerd van de artikelen 52, juncto 63/2 en 63/3 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij in wezen stelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, optredend in dringend beroep, geen beslissing ten gronde mag nemen, vermits de asielaanvraag nog in het stadium van de ontvankelijkheid verkeert;

Overwegende dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van het dringend beroep de opdracht heeft na te gaan of een verder onderzoek van de erkenningsaanvraag noodzakelijk is en of de asielaanvrager voorlopig wordt toegelaten tot het verblijf in de hoedanigheid van kandidaat-vluchteling; dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, na de onontvankelijkheidsbeslissing van de minister van Binnenlandse Zaken, onderzoekt of de asielaanvrager gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève; dat te dezen de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in redelijkheid de aanvraag kennelijk ongegrond kon verklaren, nu rekening werd gehouden met controleerbare informatie over het land van herkomst, welke in de bestreden beslissing werd aangehaald; dat het middel niet gegrond is;

3.9. Overwegende dat in een negende middel de schending wordt aangevoerd van artikel 63/3 van de Vreemdelingenwet omdat de beslissing niet werd genomen binnen de door deze wetsbepaling gestelde termijn van 30 dagen; dat de verzoekende partij letterlijk beweert: “dat voormeld artikel een dwingende termijn ingevoerd heeft en geen termijn invoert”; dat zij voorts, zonder verdere uitleg, verwijst naar een arrest nr. 73.717 van 18 mei 1998 van de Raad van State;

Overwegende dat artikel 63/3 van de Vreemdelingenwet wel gewag maakt van een termijn van 30 werkdagen om tot een beslissing te komen in het dringend beroep bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, doch dat hieraan geen sanctie verbonden is; dat de genoemde termijn bijgevolg als een termijn van orde is te beschouwen; dat men zich trouwens de vraag kan stellen welk belang de verzoekende partij in casu heeft bij het invoeren van een eventuele schending van deze bepaling, aangezien zij, zolang er geen uitspraak is gedaan over haar dringend beroep, gerechtigd is op het grondgebied te verblijven; dat het middel niet gegrond is;

3.10 Overwegende dat in een tiende middel de schending wordt ingeroepen van artikel 1 van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Conventie van Genève), goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 en van de artikelen 48, 49, 50, 52, 57/6 en 63/2 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij in wezen de materiële motivering van een deel van de bestreden beslissing, met betrekking tot het aan de macht zijn van de “democratische partij”, bekritiseert;

Overwegende dat de verzoekende partij wil aantonen dat de commissaris-generaal een deel van de feitelijke gegevens van de zaak verkeerd heeft beoordeeld; dat de appreciatie van die feitelijke gegevens in de eerste plaats zaak is van de overheid; dat het de Raad van State niet toekomt zich bij het beoordelen van die feitelijke gegevens in de plaats te stellen van de vergunnende overheid; dat de Raad van State, belast met de wettigheidscontrole, moet nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en

in feite aanneembare redenen heeft gesteund en of zij daarbij de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden; dat de verzoekende partij niet aantoonst dat dit het geval is; dat het middel niet gegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op achtentwintig januari tweeduizend en drie, door

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	V. VERTONGEN,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. VERTONGEN.

E. BREWAEYS.